

си отъ дупката. Ржката му съвсѣмъ умаляла. Искане да я помръдне, — не може. Почнало наново да вика за помощъ, но гласа му вече не излиза. То трепери отъ студъ и усѣща страшна болка. Силитѣ му го напушатъ. Тѣлото му е вцепенено; ржката му се подула! Мжлчливо почти безъ съзнание, то лежало върху стената и помнило само едно: да не отвори дупката! Така прекарало цѣлата нощъ.

На разсъмване миналъ единъ свещеникъ, който чулъ слабитѣ викове на момчето. Той отишълъ при него, предпазливо извадилъ прѣста му и съ своя запушилъ дупката.

Момчето се свестило.

— По-скоро бѣгай въ село и съобщи на хората, — казалъ свещеника. Страхъ ме е, че азъ не ще имамъ сила да държа прѣста си толкова време, колкото тебе.

Селянитѣ, като чули за страшната вѣсть, дигнали се и направили стената.

Малкия герой билъ провъзгласенъ за спасителъ на цѣлата околностъ.

Пр.: А. Хр.

ЗАКЛИНАТЕЛЪТЪ

Работата се случи на едно малко островче, на което живѣеше полудиво племе.

Средъ дивацитѣ настана тревога. Бѣха откраднати накититѣ на царицата на племето. И не можаха да ги намѣрятъ. Всички бѣха увѣрени, че краденитѣ нѣща сж въ селото, защото, откато стана кражбата, никой не бѣше отплувалъ на нѣкъде.

Цѣлото население се безпокоеше. Очакваха да пристигне отъ съвѣдния островъ прочутиятъ заклинателъ и магйосникъ, когото главатарътъ бѣше пратилъ да повикатъ. Вѣрваха, че той съ разни *чародейства* ще може да открие крадеца.

Заклинателътъ пристигна, когато слънцето вече беше се скрило задъ морето. Той носѣше едно черно гърне и една врана.

Въ тъмнината, при блѣщукане на масленитѣ лампи, заклинателътъ почна да говори:

— Всѣки ще влѣзе въ тази тъмна стая и ще си допре добре и дветѣ ржце до гърнето, подъ